

k poslušnosti, a potom pustené späť do kolobehu spoločnosti ako jej najspodnejšia vrstva nasiaknutá strachom zo zániku. Systémové deti nikdy nedostanú dobré miesta, tie patria „Krajke“ – zmenšujúcej sa skupine narodenej v tradičnej rodine zdobiacej obyčajnú vrstvu ľudstva ako čipka na šatách – a aj keď tvrdia, že oficiálne na to neexistuje žiadny zákon, v praxi sme len čísla, od ktorých sa neočakáva viac, než zabezpečiť zázemie pre elitu a množiť sa ďalej ako potkany.

Teraz stojíme pred bránou, bojím sa rovnako ako všetci, ale list od vodcu odboja, ktorí sme pred mesiacom dostali, mi dodal vieru, že to, čo sa chystáme vykonať, je správne. I keby nás zahnali späť, ponížili, rozdupali naše trápne jednoduché zbrane, viem, že dnes sa čosi zlomí, lebo keď raz lev zahnaný do klietky zistí, že mreže sa dajú odomknúť, už navždy bude v strehu.

Ťažká oceľová brána sa začala pomaly otvárať, ľudia skrčení pri východnej stene sa dvíhali v plynulých vlnách v súznení, ktorému nás tu dole učili, začmudené tváre plné odhodlania osvetlili jas, ticho preťal rev tisícov mučených hlasov rútiacich sa v ústrety spravodlivosti a revolúcií.

Z PRVNÍ VĚTY

Pavla Zelenková

Sadička redakčních keců

„Aby sis mohla vydělávat na živobytí jako jeho žena, musíš splňovat tyto tři věci:“

V tom jsem Pavlin pokus o monolog zadržela s argumentem, že na univerzální odpověď, poučku, podle které vše půjde jako po másle, nevěřím.

Přemýšlím nad celou situací už dost dlouho na to, abych své jednání omotala okolo dobře míněné sadičky redakčních keců, které si Pavla nejspíš zapamatovala během své letmé anabáze v časopise Žena je život.

„Chci říct, že teoretizovat umí každý, ale já si teď potřebuji poradit s tím, jak se dostat k penězům, být přitom 24 hodin Alimu k dispozici, a to nejen na telefonu, ale i po fyzické stránce. Existuje řada technických vymožeností, ale k některým úkonům chce prostě mě a může mě potřebovat kdykoli.“

„To jsem ti právě chtěla vyvrátit“, odvětila. „Jednou ze zásad skloubení práce s péčí o manžela, a to zejména v tvém případě, je každý den na pár hodin vypadnout a přijít mezi lidi... Stejně tak tvému muži prospěje, když se potká i s někým jiným než jen s tebou, s čímž souvisí i jistá míra tolerance na tvé straně, neboť s velkou pravděpodobností o něj bude pečovat žena.“

„Moje řeč, už se těším, až mi bude do sprchy pomáhat vlnadná blondýna,“ zaburácel mužný hlas mého muže Aliho, když vjížděl do pokoje na svém invalidním vozíku a úsměvem oceňoval přítomnost sociální pracovnice Pavly, která se z rodinné přítelkyně po havárii postupně stávala naší terapeutkou.

Můj muž mě baví svým optimismem, znám jeho slabé chvílky, ale když zasrší humorem, stává se pro mě opět neodolatelným alfa samcem, a tak asi i proto si v duchu začnu přehrávat Pavliny rady a tajně se snažím přijít na poslední z nich.

Pavla Zelenková

Přes své
Averze k
Vlasti
Líbám ji
Až ji

Zulíbám

LitAero 2/2017 - Sestavili: Mathej Thomka a Mirka Kulšková pro literární workshop – Žážitkové psaní - Od povídky k scénáři.

Autoři: Lucie Peláková, Radka Tinsová, Pavla Zelenková, Kateřina Hellebrandová, Tereza Domínová, Senta Andoková, Daniel Simon
Neprošlo jazykovou a pravopisnou kontrolou.

MIKROPOVÍDKY

Pavla Zelenková

řezník, jatka, poutník, království, vyhnanství, cesta, skládka, kretének, hřích, jestřáb

Otroctví sladkého kouře

/cestopisná mikropovídka/

Chtěl jsem si znavený z cesty na uvolnění koupit trochu místního hašiše, nostalgickou připomínku mládí s chutí afghánských hor.

Na okraji vesnice, těsně před místem, kde své oděry vydávala neohraničená skládka s obsahem všeho druhu, jsem našel společenské místo, kde se pil čaj a pokuřovaly dýmky.

Rozhodl jsem se zamířit dovnitř a hbitým jestřábím pohledem vytipovat člověka, který bude buď zdrojem anebo mi poradí, jak se k hnědé hroudičce dostanu.

Dva muži středního věku působili o něco světáčněji než ostatní, hráli šachy, měli moderní oblečení, avšak nevypadali jako kreténi, kteří by se nechali uhranout ideologií Západu a zapomněli dočista na svoji kulturu.

To budou oni, zajásal jsem v duchu a dle svého domnění jsem si to šinul nejkratší cestou do věrně známého království opojení, prozření mysli a svalovému uvolnění, chtěl jsem si v ústraní zakouřit a u toho psát deník, užít si samotu.

Sotva jsem vykoktal své přání, poznali ve mně poutníka a cizokrajce, a už mně vedli s neodbytností kořističích lva do místnosti, kde jsem měl se skupinou mužů sedících na rudém koberci ornamentálních vzorů v oblaku omamného kouře sdílet dýmku.

Kdyby mi stařec, největší autorita z kruhu pokuřovačů, osobně nepodal hadici a nepokynul s pohledem nekompromisního řezníka, možná bych couvl nebo se přinejmenším s pochybnostmi ptal, takto jsem se nezmohl na slovo a pokračoval dle němých instrukcí k opakovaným nádechům nasládlého vánku stále povolněji, znova a znova...

Měl jsem nejdřív strach, přiznávám, avšak obava z neznámého se rozpustila jako oblaka nad námi, namísto toho se v mých žilách rozléval nebývalý mír, přišlo hluboké uklidnění, cítil jsem, že s pokračujícími nádechy pociťuji i větší souznění s mými domorodými společníky, vše působilo dokonale, ta opravdová jatka totiž měla teprve přijít.

Druhého dne s probuzením bylo krajně nepříjemné si přiznat, že svou levou tvář právě zvedám z podlahy potřísněné zvrátky a zrak upírám k otvoru v zemi, který je místní variantou záchodu, bylo mi zle, chtělo se mi ještě víc zvracet a nutkání střídal šílený průjem, někdo se mě ptal, jsem li „oukej“ a doplňoval mi vodu do kýblu, jak se hlava točila, začínal jsem se útržkovitě rozpomínat na prapůvod mého latrínového vyhnanství.

Po půl dni, když jsem se vyhrabal z nehoršího a mohl se konečně přesunout na palandu s mým zkušenějším kolegou, ruským cestovatelem Aljošou, mi došlo, že jsem si v naprosté mylce včera namísto „věrně osahané pryskyřice“ vyzkoušel afghánské opium v dávkách hodných místních poměrů, tedy ve velkém, a bylo jasné, že ať v dobrém či tom horším na svůj včerejší hřích jen tak nezapomenu.

Lucie Peláková

strašidlo, tma, motorka, biolog, koník, babička, prostěradlo, kolotoč, tenisky, zaskřípění

Jak šel Oskar k Michalovi na oslavu narozenin

/pohádka/

Jmenuju se Oskar, jsem strašidlo pamatující si ještě císaře pána, a protože jsem jedináček, bývalo mi dost smutno. Dokud jednoho dne nepřišel na půdu domu, kde bydlím, kluk Michal, který se nebál ani tmy, ani mě.

Skočil jsem dolů z trámu přímo na sedlo staré motorky, které scházelo přední kolo, zamával jsem rukama a pronesl hlubokým hlasem: „Bu, bu, bu, hudry hadry lamentózo!“ Michal si mě přeměřil pohledem, vzdychl a vyčítavým tónem pronesl: „Můj táta je biolog a na nadpřirozené bytosti nevěří.“ Potom se rozpačitě usmál, pohladil po hlavě zaprášeného houpacího koníka, který tu postával už desítky let a se sklopenými očima řekl: „Nepřišel bys k nám někdy na návštěvu?“

Domluvili jsme se, že bude nejlepší, když se ukážu na narozeninové oslavě, protože tam budou i Michalova maminka a babička a bude větší legrace. Když slunce vstoupilo do znamení Vodnáře a nastal den tatínkových narozenin, opatřil jsem si úplně nové prostěradlo a ukryl se pod něj na balkoně Michalova bytu.

„Nechoď sem, my tě zavoláme, máme pro tebe překvapení!“ volala natěšená maminka, když se tatínek konečně objevil v předsíni a běžela i s tchyní do kuchyně pro dort a krásně zabalenou krabici s dárkem, úplně novými bílými teniskami.

Právě když se všichni dospělí vrátili do pokoje, otevřel jsem se zaskřípěním balkonové dveře, protáhl se dovnitř kolem Michala a s malou úklonou pronesl směrem k tatínkovi: „Všechno nejlepší, pane Jando, už bylo na čase, abyste ve svém věku začal konečně věřit na bubáky!“

Na kolotoč, který v tom okamžiku nastal, vzpomínáme s Michalem moc rádi – ale scházet se spolu můžeme opět už jen tajně, na půdě.

Tajemství dlouhověkosti

/sci – fi mikropovídka/

Dnes je to teprve druhý den, co jsem po mnohakilometrové cestě lesem sesedl z motorky před srubem uprostřed divočiny, kde měla žít ta nestárnoucí stařena. Zprávy o ní se objevovaly v novinách už na přelomu tisíciletí, ale až letos na jaře mě sem můj výzkumný ústav vyslal, abych jako zkušený biolog zjistil, zda je na těch povídačkách aspoň špetka pravdy.

Babička, která se objevila na zápraží, když jsem zabušil na dveře, byla čistě oblečená, laskavě se usmívala a ani v nejmenším se nezdála být překvapená příjezdem vědce, jenž bez okolků zjišťuje její věk. Mlčky mi pokynula, dveře se za námi se zaskřípěním zavřely, stařena mi ukázala místo u stolu a položila přede mě několik věcí – svůj křestní list z roku 1850, zažloutlé doklady, jednu ohmatanou fotografii a lahvičku s jasně zelenou tekutinou.

„Tohle jsou moje doklady a tady jsou ta strašidla, která za všechno můžou,“ strčila mi před nos fotografii jakýchsi bytostí a já si s hrůzou uvědomil, že lidé to stoprocentně nejsou. „Zabalila jsem jim do starého prostěradla domácí klobásy a pecen chleba a dostala od nich tenhle elixír, užívám ho jen po kapkách, aby dlouho vydržel.“

Jako člověk narozený ve znamení Štřelce často rychleji jedním, než myslím – sáhl jsem po lahvičce a dal si z ní pořádný doušek v naději, že nejen přestanu stárnout, ale výrazně omládnou a možná konečně zaujmu recepční v růžových teniskách, u které si každé ráno vyzvedávám poštu.

Když jsem přišel k sobě, byla už tma ta tam a já jsem v zrcátku na nočním stolku namísto vlastní

Senta Andoková

Krajka - čipka, kolíska, strach, zmena, evakuácia, hľadanie, prachy, revolúcia, trapas, list

Sila škrečka

/mikropovídka pre dievčatá/

Potrebujem **zmenu**, inak sa zbláznim a zatvorím ma medzi mentálov do cvokárne. Taký **trapas!**

Po tom, čo som v škole oslovila Adama a on sa mi pred všetkými vysmial, sa musím z mesta urýchlene **evakuovať** – okamžite a navždy. Bojím sa len tak ujsť z domu, o tom žiadna, ale tu ostať nemôžem, to sa nedá, **strach** budem riešiť až po tom, čo si nájdem hotel, novú identitu a všetko okolo. Ach, to mi pripomína, že budem potrebovať **prachy**, niečo na prežitie a tak podobne!

Neváhala som už teda ani minútu a začala som **zhľadávať** všetko, čo si divočina vyžaduje: fén, kulmu, kondicionéry, sprcháče, klietku so škrekčom (nechať ho tu predsa nemôžem), večerné šaty – ak by sa zišli – nejaké oblečenie, jednu slušnejšiu sukňu, sandále, tenisky, papuče do sprchy, fotku rodiny (aby som nezabudla), kefkú, pastu a aspoň dve kabelky na obmenu.

Pobehovala som po byte ako šialená, vlasy mi stáli na všetky strany, hádzala som veci do tašiek, zhrabúvala som dekorácie z políciek a vybavenie skriň, až som zistila, že odnieť si polku izby je bez šance, musela som urobiť zopár dôležitých životných rozhodnutí: vlasy sa dajú sušiť aj ekologicky na vzduchu, škrekok bude šťastnejší, ak ho vypustím do prírody (alebo ho môže opatřit mama), **čipkované** šaty musia ostať, tenisky mi asi postačia i tie na nohách, obraz rodiny si treba uložiť pevne do pamäte, kabelka patrí jedna do ruky a z dvoch kufrov sa stala razom cestovka.

Riešenie sa mi napriek úsporným opatreniam pozdávalo, preto som odhodlaná pripla **list** na rozlúčku s inštrukciami ako sa postarať o škrečka, mame na chladničku, vchodové dvere som otvorila svižným ráznym ťahom... a v tom ma do tváre udrel dážď.

Nechcela som veriť vlastným očiam, **kolísala** som sa na prahu – napoly mokrá, napoly suchá – myšlienky mi preskakovali z núdzovej batožiny k škrekčovi, ktorý bezo mňa istotne zahynie, zratúvala som našetrené peniaze a zásoby, až som napokon došla k verdiktu, no nie kvôli sebe, ale kvôli tomu úbohému zvieraťu, lebo to presne je znakom dospelosti.

Revolučná zmena sa na dnes odkladá – ale len dočasne – to prisahám, i keby mi Adamovia z neba k nohám padali!

Nechcení: zrod a zrada

/sci – fi mikropovídka/

Pri našich kolískach nestál nik, kto by nám zaistil budúcnosť - sme nechcení, narodení z povinnosti, nemilovaní, vydedenci, využívaní a podceňovaní.

Keď boli vo Veľkej svetovej mnohé národy takmer úplne vyhladené, Európa začala vymierať a povinná fertilizácia, ktorá bola následne zavedená, zmenila svet. Nové usporiadanie malo jasné pravidlá: prvé „očkovanie“ čaká ženy v dvadsiatke, druhé pri dovŕšení 25 – bez ohľadu na to, či to chcú alebo či sú na to pripravené – až potom je povolené hľadať si partnera a mať s ním potomstvo splodené prirodzenou cestou.

Vláda tvrdila, že len takto môže zaistiť rast populácie v spoločnosti, kde rodina prestala byť dôležitá a ženy viac nechceli mať deti a obetovať svoje telá, ale my tu dole v podzemí tušíme, že za všetkým sú prachy.

Čakáme pri evakuačnom východe v šachte, kde sme toľkokrát v pote tiel z posledných síl dolovali lurén a vykonávali všetky druhy tých najťažších a najpodradnejších prác za jedlo a pár drobných. Nikdy sme nezažili materinskú lásku, lebo deti z povinnej fertilizácie a tie narodené spodine, sú krátko po pôrode odoberané, prevezené do základne, vychované systémom

Daniel Simon

zemětřesení, blackout, panenka, vyšetřování, drápy, tramvaj, mince, povaleč, bublifuk, raketa

Blackout

/pohádka/

Za devatero neznámými galaxiemi a devatero slunečními soustavami byla malá planeta, na které z ničeho nic došlo k blackoutu, zrovna když všichni její obyvatelé jeli do práce.

A protože to byla slušná ekologická civilizace a jezdili do zaměstnání solární tramvaj, zůstali v ní zavření a nemohli ven.

V jednom vagónku byl šikovný lev, který měl tak dlouhé a silné drápy, že se mu podařilo vypáčit alespoň malé okénko.

Nikdo se ale do okénka nevešel, jenom malá panenka Alenka, která tak jediná vylezla ven a bylo na ní, aby zachránila všechny ostatní.

Při vyšetřování toho, co se stalo, nejdříve nemohla na nic přijít, ale pak si všimla, že obloha se zastavila, vítr ustal a mraky zakryly slunce a nehýbaly se.

Nevěděla, co dělat, u sebe měla jen pár mincí, tak chodila okolo a přemýšlela.

Když už měla nožičky unavené a hlavu ustaranou, objevila prodejní automat, ve kterém si z posledních peněz koupila bublifuk.

Nafoukla obrovskou bublinu, do které si vlezla a bublina s ní vystoupala jako raketa až k mrakům.

Mraky se z dlouhé chvíle válely na místě jako povaleči a když jim Alenka řekla, co dole způsobily, začaly se stydět, omlouvat a zase běhat po obloze.

Spustila se krátká bouřka a drobné zemětřesení, po kterém se svět dole zase vrátil k normálu, tramvaje se rozjely a Alenka si vyfoukla ještě jednu bublinu, tentokrát na cestu domů.

Těžký život rockového manažera

/profesní mikropovídka/

Řídit rockovou kapelu je těžší, než uklízet město zasažené zemětřesením. Kdo si myslí, že dostat jí na koncert je jako foukat bubliny z bublifuku, ať si to zkusí.

Vše začíná zjištěním, jestli bubeník nastoupil do správné tramvaje a dorazí na místo srazu. Když se objeví baskytarista, je dobré zkontrolovat, že obal jeho nástroje obsahuje skutečně i onen hudební nástroj a ne třeba raketu na tenis, svačinu od maminky, nebo oblečení z minulého koncertu.

Dále máte na starost kytaristu, se kterým několikrát denně absolvujete vyšetřování ztraceného trsátka. Zpěvák by se dal definovat jako povaleč, který není vůbec schopen se do procesu přípravy zapojit a je potřebné ho umístit vždy někam, kde nepřekáží.

Když už kapela vyrazí, je dobré mít připravený dostatek mincí, protože ihned se staví u první benzínové pumpy na kávu z automatu a na bagetu.

Pokud zvládnete dostat kompletní kapelu až na podium, nezbyvá, než se modlit, aby nedošlo k blackoutu v elektrickém systému nebo v mozku některého ze členů kapely.

Ani po koncertě není vyhráno, nejtěžší je dostat kapelu zpět do auta, protože ta je zaseklá do místního baru víc než drápy lva do jeho kořisti.

Jestli se vše vydaří a všichni členové i nástroje se vrátí v pořádku domů, manager usíná v podobné euforii, s jakou usínal třeba fotbalista Panenka po jeho legendárním „dloubáčku.“

tváře spatřil hubený obličej sotva plnoletého mladíka. Pohlédl jsem z okna – na louce, kde se včera pásl malý koník, stála úplně nahá stařena a v ruce držela lahvičku s elixírem. Kolotoč myšlenek v mém mozku se zastavil a já si uvědomil, že takhle se domů vrátit nemůžu a že teď už záleží jen na tom, kolik toho lektvaru na ni ještě zbylo.

Tereza Domínová

znásilnění, souvislost, kafe, šálek, štamgast, krumpáč, jedovatý, poklad, záhada, učitel

Královské pochyby

/temná pohádka/

Královna tvrdila, že neexistuje žádná souvislost mezi ohavnými zločiny poslední doby a návratem jejího nejmladšího syna.

Jenže s přibývajícimi přepadeními, vraždami a znásilněními se začalo říkat leccos. Že přijal za svého učitele temného mága z Lesa sirén. Že se stal štamgastem u Černého štíra. Že kdo se mu znelíbí, v lepším případě dostane vypít otrávené kafe, v horším bude rozsápán na kusy i s celou rodinou.

„Mají jedovaté jazyky, matko, nic víc,“ utěšoval královnu mladý princ s úsměvem.

Ale panovnice se chtěla zbavit pochyb, které ji den co den při pohledu na syna trápily, a rozhodla se přijít celé té záhadě na kloub.

Když za ní v noci přišli špehové se zprávami, šálek studeného čaje, který nervózně svírala, jí vyklouzl z rukou a roztříštil se na kusy.

„Ach, můj poklade, co jen jsi to udělal,“ šeptala mu do ucha, když ji za ním dovedli - zrovna se proměňoval, z hrdla se ozývalo chrčení, ryšavá srst ustupovala, zakrvácené drápy se zatahovaly.

„Přineste krumpáče a zakopejte všechny mrtvolky, než se rozední,“ rozkázala a přivinula se k probouzejícímu se synovi blíže.

Restart

/profesní mikropovídka/

„Jo, a ještě jedno kafe mi tam přines, Zuzi, to tvoje, jo, víš jaké!“

Restartuju esjedničku, zabookuju místnost, našlehám mléko na cappuccino, posypu ho skořicí a šálek donesu do zasedačky č. 402. Meeting už začal a jedovaté poznámky ohledně nové podoby webu se linou jedna přes druhou až k uším zoufalého vedoucího grafika studia Rak. V jeho obličejí se zračí vzdorovitost, za chvíli to bude kapitulace a nakonec naprostý zmar z toho, jak znásilněná jeho původní vize bude.

Nechávám toho ubožáka v obležení projektových manažerů, marketingových specialistů a asistentů podpory prodeje, připravuju tři latěčka, přepojuju čtyři telefony, restartuju esjedničku, bavím se o dětech a zahrádkaření se dvěma nevyprávěnými samozvanými štamgasty, kteří se neradi vrací do svých kanceláří.

„Jenomže země je ještě zmrzlá, takže jsem jel koupit krumpáč,“ rozjíždí se zrovna historka s příslibem nezázivné čtvrthodinky bez jakékoli pointy.

Pokývují hlavou, založí dopisy, zabookuju místnost, protřídím e-maily, objednáám učitele angličtiny, restartuju esjedničku. „Záhada vyřešena, systém odhlásil všechny uživatele, kteří ještě nepřešli na gmail,“ hlásí mi kolegyně.

Grafik vychází z místnosti, ani se nepodívá mým směrem a vypadá přesně tak, jak v souvislosti s tím, co právě zažil, vyhlížely tucty předešlých.

„Ten tvůj kluk je učiněný poklad, všechno předělá a je moc ochotný!“ švitoří moje šéfová.

Radka Tinsová

nohy, anarchie, putování, nos v oku, abnormální, meeting, kolektiv, cukrovka, přitažlivost, zlo

Kolektivní zločin

/detektivní mikropovídka/

Policejní vyšetřovatel Večeřa se zadíval z okna na hejno ptáků, kteří mířili na jih, a na chvíli zatoužil být jedním z nich, přidat se také k putování za teplem.

Zpaměti už znal tváře všech přítomných, kteří se dnes v meeting roomu sešli na jeho žádost. Kolektiv tvořila směsice deseti mladých, perspektivních zaměstnanců zdárně se rozjždějího start-upu. Jak mohlo mít jejich podnikání takový úspěch, když víc než cokoliv jiného tu vládl chaos, který oni sami nazývali moderní anarchií?

Do reality ho vrátil hlas, který byl příjemný jako nos v oku: „Vy nejste asi moc dobrý střelec, pokud si myslíte, že Karolínu zabil někdo z nás.“

„Vyšetřování prokázalo to, co už všichni dávno víme, že Kája byla vystavena abnormální šikaně ze strany svých spolupracovníků,“ pokynul směrem k provinilcům, kteří teď klopiли svorně hlavy k zemi.

„Je naprosto zbytečné, aby se zde mluvilo o vraždě, když to byla nehoda – Karolína trpěla cukrovkou a ta spolu s vysokým tlakem způsobila zástavu srdce, při které nešťastnou náhodou vypadla z otevřeného okna,“ ukončil přesvědčivě manažer Kuba ve svém na míru šitém obleku.

„V tom se ale mýlíte, pane Kubo,“ neochotně se Večeřa odvrátil od okna a upřeně pohlédl na muže, který stál vyzývavě proti němu a už věděl, kdo v tomto souboji dobra proti zlu, vyhraje.

„Před pádem z okna došlo k zápasu mezi obětí a vrahem, čemuž nasvědčují odřeniny na nohách oběti a také manžetový knoflíček, který svírala v dlani. Zemská přitažlivost udělala s tělem oběti svoje, ale iniciály na manžetovém knoflíčku zůstaly nepoškozené, a pokud se nepletu, tak jste jediný v této firmě, kdo má iniciály „AK“, že pane Adame Kubo?“

Vystřízlivění po dlouhé noci

/profesní mikropovídka/

Do práce se mi vůbec nechtělo, bolely mě nejen nohy z předešlé noci. Kdybych si alespoň pamatovala, proč mám na předloktí nakreslený znak anarchie černou lihovkou.

Vzpomínám si, že jsme putovali z baru do baru, já měla chuť na něco sladkého a taky tam byl ten neznámý Bejk, který mi připomněl, jaké to je na jednu noc ztratit hlavu. Bylo mi s ním fajn, a když mě chtěl políbit, nedočkavě jsem mu strčila nos do oka, a on se pouze zasmál.

Z mých myšlenek mě vytrhl až kolega, stěžoval si na abnormální napětí na pracovišti. Čeká nás meeting, kde nás seznámí s důležitými personálními změnami, modlím se, aby to nebylo dlouhé, a já si pak budu moci zalézt někam do rohu a trpět - jen já a moje kocovina. Tyhle pravidelné porady většina z nás vnímá jako nutné zlo, aby nás vedení nechalo po zbytek čtvrtletí v klidu dělat naši práci. Kdyby mi někdo před rokem řekl, že budu součástí kolektivu ajťáků a analytiků ve start-up projektu a budu z toho nadšená, asi bych se mu vysmála.

„Dobré ráno všem, rád bych dnešní program zahájil představením našeho nového kolegy na pozici manažera kreativity a inovací, pana Martina Cukrovku,“ pronesl náš nadřízený.

Zároveň pokynul směrem k přitažlivému muži - mému Bejkovi z minulé noci, se kterým nás teď spojovalo nejen veliké černé A na předloktí...

Kateřina Hellebrandová

plagiátor, bytost, ekoterismus, pád, tkaničky, vyčlenění, brečí, nepochopení, cítit, rozmazlovat

Přirozená vášeň

/erotická mikropovídka/

Celé odpoledne jsem si pohrávala s myšlenkou, jak mě dnes bude asi rozmazlovat. Ráno jsem si vzrušením nedokázala ani zavázat tkaničky a před očima jsem pořád viděla jeho smyslné nahé tělo a hladila tu hebkou kůži, které jsem se nemohla nabažít.

Neustále mě překvapoval, každé naše setkání bylo originální a ani to dnešní určitě nebude žádný plagiát.

Nepochopení kolegyň, které při vyprávění o našich praktikách koprněly, rudly a ztrácely řeč, mi zlepšilo náladu ještě víc.

Vyčlenila jsem si pro naše setkání to nejprůsvitnější prádlo a byla jsem si jistá, že bude nadšen, až ho ze mě rozpálený strhne. Až ke mně přistoupí, lehce mi pohladí ramena, prudce políbí rty i šíji a když se začnu chvět a propadat do víru vášně, přiváže mě tak, že se nebudu moci ani hnout.

Až se mi provazy zaryjí do touhou sálající kůže tak silně, že se téměř rozbřečím, a přesto nebudu chtít, aby přestal. Až ucítím, jak je vzrušený, uslyším, jak vzdychá, ztvrdnou mi bradavky a podlomí se kolena, na prahu extáze, kdy svět kolem přestane existovat.

Až se i on přiváže ke mně, slastí vykřikneme a jako blíženci budeme společně chránit to nejdůležitější na této planetě, pak teprve budu plnohodnotnou bytostí.

Je tak vzrušující být ekoteristkou!

Zamotané štěstí

/pohádka/

Kdybyste přešli sedmero hor, přeplavali sedmero řek a přečetli Sedmero krkavců, objevili byste jedno krásné údolí, ve kterém kdysi dávno žila jedna prapodivná bytost. Ale nebyla to bytost ledajaká, byla to tkaničková příšera - vypadala jako klubko zašmodrchaných tkaniček; modrých a červených, žlutých i zelených, zkrátka hrála všemi barvami a tvar neměla žádný.

Ta příšera vám vypadala tak hrozivě, že kdo ji uviděl, ten se hned rozbřečel a pelášil pryč. Přitom ale nebyla vůbec zlá - naopak, bylo jí moc líto, že je pořád sama a že ji lidé i ostatní stvoření vyčlenily ze svých osad. Příšerka tak žila sama v ústraní a celý den přemýšlela nad tím, proč jí nikdo nemá rád a proč je její život tak smutný a plný nepochopení.

Až jednoho dne přijel do údolí chrabrá rytíř Plagiát, který odmala ve všem kopíroval své starší bratry, a hledal, kde by napojil svého koně. Rozhlédl se po krajině a zajel ke třpytivé říčce s malým rybníkem – postaral se o koně, jenže tu mu znenadání ujela noha a on spadl až po pás do vody.

Příšera to viděla, a protože byla dobrák od kosti, chtěla mu pomoci, neboť dobře věděla, jak se asi princ musí cítit mezi rybami a raky, když je celý mokrý a zabahněný. Připlazila se tedy na břeh a podala princovi jednu svou tkaničkovou ruku, vytáhla jej nahoru, a co se nestalo – zachráněný Plagiát byl tak nadšen, že milou příšeru ihned objal a začal ji zahrnovat lichočkami a dary a všelijak jinak ji rozmazlovat, na což příšera vůbec nebyla zvyklá!

A tak nejděsivější tvor široko daleko poznal, co je to láska; nevěděla, že princ vystudoval ekoterismus na Královské univerzitě a že má tedy rád vše živé bez rozdílu, a ten večer poprvé v životě usínala s úsměvem na své pletené tváři.